

PIRMAS SKYRIUS

Tai prasidėjo kaip pratybos. Žaidimai, mankšta. Turėjau sau kai ką įrodyti. Nė pati nepastebėjau, kaip tai virto rimtu užsiėmimu – mano slaptu, gėdingu maištu.

Kai kuriems turbūt atrodo kvaila, kad aš, mirtingoji, medžioju naktį, kai mano priešai yra gerokai pranašesni už mane. Bet jie darbuojasi naktį, todėl ir aš tai darau.

Atsirėmiau į sieną ir tvirtai suspaudžiau durklą. Naktis buvo šilta, viena iš tų, kai saulei nusileidus kaitra ir drėgmė dar ilgai tvyro ore. Gatvelių šiukšliadėžėse smarkiai dvokė sugedusiu maistu, taip pat pūvančia mėsa ir senu krauju. Čia, Nakties namų mirtingųjų rajone, vampyrai nemėgsta po savęs tvarkytis.

Karalystės gyventojai čia turėtų jaustis saugūs. Juk net ir žemiausio sluoksnio atstovai, visais atžvilgiais silpnesni už naktigimius, yra mūsų šalies piliečiai. Deja, pastarąją tiesą paprastai užgoždavo pirmoji.

Vyras buvo hajadžas. Sparnus laikė prispaudęs prie nugaros. Neįtraukė jų, nors jie trukdė medžioti. Veikiausiai jam ne itin sekėsi burti. O gal tiesiog patiko stebėti aukos reakciją. Kai kurie iš jų buvo baisūs išpuikėliai ir mėgo sėti baimą.

Nuo stogo stebėjau, kaip vyras sėlina prie laimikio – gal dešimties metų berniuko, smulkučio, veikiausiai dėl maisto trūkumo. Berniukas žaidė aptvertame molinės trobos kieme, mušinėjo į dulkiną žemę kamuolį, nenumanydamas, kad artėja mirtis.

Vėly vakarą išėjęs į kiemą vaikas pasielgė labai labai kvailai. Kita vertus, puikiai žinojau, kad gyvendamas nuolatiname pavojuje galiausiai apsipranti. Galbūt pastaruosius dešimt metų šeima kiekvieną vakarą parsikviesdavo vaikus namo ir nebeišleisdavo. Galbūt tai buvo vienintelė jų klaida: išsiblaškęsi mama pamiršo jį pakviesti arba vaikas užsispyrė ir negrįžo vakarienės. Vienas toks vakaras per visą gyvenimą.

Tokiais atvejais dažnai nutikdavo nelaimė.

Bet šįvakar to nebus.

Vampyrui pajudėjus, negaišau.

Nušokau nuo stogo ant grindinio. Nusileidau tyliai, bet vampyrų klausia itin aštri. Vyras atsisuko, šaltai dėbtelėjo į mane ir išsišiepė. Blykstelėjo aštrios iltys.

Kažin, ar jis mane atpažino? Kai kurie atpažindavo. Bet šįkart nedaviau tokios progos.

Galima sakyti, buvau išsiugdžiusi tam tikrus įpročius. Per daugelį naktų susikūrusi ir išstobulinusi sistemą.

Pirmiausia sparnai. Du kirčiai, per vieną ir per kitą, kad priešas nenuskristų. Su vampyrais hajadžais labai paprasta: jų sparnai plėviniai, ploni kaip popierius. Kartais užklupdavau vampyrą rišaną, tuomet tekdavo pavargti, nes plunksnotus jų sparnus sunkiau nurėžti. Bet įgudau ir tai. Šis darbas svarbus,

todėl pirmiausia jį ir atlieku. Nenoriu, kad jie pakiltų nuo žemės. Kartą padariau klaidą, nenukirtau sparnų, ir vos likau gyva.

Neprilygau jiems jėga, todėl viską turėjau atlikti labai tiksliai. Negalėjau klusti.

Vampyras sušnypštė iš skausmo, o gal suurzgė iš įniršio. Mano širdis ėmė daužytis kaip būgnas, kraujas suplūdo į kūno paviršių. Susimąsčiau, ar vyras jį užuodžia. Visą gyvenimą stengiausi slėpti savo kraujo kvapą, bet tokiomis akimirkomis jis man padėdavo. Vampyrai pakvaišdavo. Šis mulkis buvo beginklis, bet vis vien negalvodamas mane puolė.

Man patikdavo – labai, labai patikdavo, – kai jie mane nuvertindavo.

Suvariau ašmenis jam po pat šonkauliais. Paskui dūriau į kaklą. To neužteko jam nužudyti. Bet jis susverdėjo.

Prispaudžiau jį prie sienos ir pervėriau durklų, kad nespurdėtų. Ašmenis buvau patepusi dhaivintu, greitai veikiančiu paralyžiuojančiu nuodu. Jis buvo stiprus, nors poveikis greitai išsisklaidydavo. Šiaip ar taip, šių kelių minučių man tikrai užteks.

Jis dar spėjo apdraskyti man skruostą aštriais kaip skustuvas nagais, paskui ėmė silpti. Pamačiusi, kad jis greitai mirksi, stengdamasis neužmigti, puoliau.

Turi stipriai smeigti, kad perdurtum krūtinkaulį.

Taip ir padariau, sulaužiau kaulą, kad pasiekčiau širdį. Vampyrai visais atžvilgiais už mane stipresni: jų kūnai raumeningesni, judesiai greitesni, dantys aštresni.

Bet jų širdys tokios pat minkštos.

Tą akimirką, kai ašmenys smigdavo į širdį, mintyse kaskart išgirsdavau tėvo balsą.

„Nenusigręžk, gyvatėle“, – šnabždėdavo jis man į ausį.

Nenusigrėžiau. Kaip ir anąkart. Žinojau, ką pamatysiu tamsoje. Žinojau, kad išvysiu nuostabų kadaise karštai mylėto

berniuko veidą ir kaip jis atrodė tą akimirką, kai į krūtinę įbedžiau durklą.

Vampyrų buvo mirties deivės vaikai, taigi man atrodė juokinga, kad žūti jie bijo taip pat, kaip ir mes, mirtingieji. Kaskart juos stebėdavau ir matydavau, kaip, jiems suvokus, kas laukia, veidus perkreipdavo siaubas.

Bent jau šiuo atžvilgiu mes buvome vienodi. Mirties akivaizdoje visi virsdavom prakeiktais bailiais.

Vampyrų kraujas tamsesnis už mirtingųjų, beveik juodas, sakytum, sutirštėjęs nuo ypatingos jų mitybos. Nužudžiusi vampyrą apsisąskydavau nuo galvos iki kojų.

Atsitraukiau nuo kūno. Tik tada pamačiau į mane spoksančią šeimą. Dirbau tyliai, bet veiksmas vyko jiems po pat langais, taigi negalėjau likti nepastebėta. Mama laikė apkabinusi berniuką. Su jais buvo vyras ir dar vienas vaikas, mažesnė mergaitė. Visi buvo liesi, vilkėjo paprastus, nunešiotus ir nuo darbų purvinius drabužius. Visi keturi stovėjo tarpdury ir stebėilijosi į mane.

Sustingau kaip miške medžiotojų užkluptas elnias.

Keista, kad ne vampyras, o šie išbadėję mirtingieji mane iš medžiotojos pavertė auka.

Galbūt todėl, kad būdama su vampyrais žinodavau, kas esu. Bet kai žiūrėdavau į mirtinguosius, ribos praskysdavo, tapdavo neryškios, tarsi matyčiau iškreiptą savo atspindį.

O gal iš tiesų tokia ir buvau.

Tie mirtingieji – panašūs į mane. Ir vis dėlto neradau tarp mūsų nieko bendro. Kartais dingdavosi, kad jei prabilčiau, jie nesuprastų mano skleidžiamų garsų. Man jie atrodė lyg gyvūnai.

Skaudi tiesa buvo ta, kad aš iš dalies bjaurėjausi mirtingaisiais, kaip kad bjaurėjausi savo pačios ydomis. Kita vertus, prisiminiau kadaise gyvenusi panašiam name, ir giliai širdyje troškau prieiti arčiau.

Žinoma, nieku gyvu to nepadarysiu.

Ne, aš ne vampyrė. Kiekvieną savo gyvenimo akimirką tai kuo aiškiausiai jutau. Bet taip pat nebuvau viena jų.

Staiga ant skruosto pajutau kažką šaltą. Paliečiau odą, pirštas sušlapo. Lijo.

Lašų kapsėjimas sutrikdė bežadę tylą. Moteris žengė žingsnį į priekį, lyg norėdama kažką pasakyti, bet aš jau buvau pasislėpusi šešėlyje.

NEATSISPYRUSI PAGUNDAI patraukiau aplinkiniu keliu. Paprastai siena įlipdavau į vakarinį pilies bokštą ir įsmukdavau tiesiai į savo kambarį. Bet šįkart patraukiau prie rytinio, peršokau sodo tvorą ir pasukau į tarnų būstus. Įlindau pro langą, po kuriuo augo didžiulis, skaisčiai mėlynai žydintis krūmas, mėnėsienos nudažytas sidabru. Nušokau ant žemės ir vos nepargriuvau. Nusikeikusi pamačiau, kad ant glotnių medinių grindų guli kažkokia slidžios medžiagos atraiža.

Išgirdau juoką, panašų į varnos krankimą, pereinantį į kosulį.

– Šilkas, – sušvokštė senutė. – Geriausi spąstai vagišiams.

– Ilana, čia tikras jovalas.

– Cha.

Ji pasuko už kampo, prisimerkusi pažvelgė į mane, tada švokšdama giliai užsitraukė cigaro ir pro nosį išpūtė dūmus. Vilkejo įvairiaspalviais dryžiais dažytą laisvai krintančią šifono suknelę. Žilstelėje, neįtikėtinai vešlūs plaukai buvo susukti į kuodą. Ji segėjo ilgus auksinius auskarus, raukšlėti vokai buvo padažyti pilkšvai mėlynais šešėliais, akys storai apvestos anglimi.

Ilanos butas atrodė toks pat spalvingas ir sujauktas, kaip ir jos gyvenimas. Visur, kur tik įmanoma, buvo prikrauta drabužių,

brangakmenių ir ryškiaspalvių dažų. Įlindusi pro svetainės langą uždariau jį, kad neprilytų. Butas buvo ankštas, bet kur kas jaukesnis už apgriuvusias molines lūšnas mirtingųjų rajonuose.

Ji nužvelgė mane nuo galvos iki kojų ir pasitrynė sprandą.

– Nepriimu kritikos iš tokių šlapių žiurkių, kaip tu.

Nužvelgiau save ir išblyškau. Tik dabar, šiltoje lempos šviesoje pamačiau, kaip klaikiai atrodau.

– Oraja, nė nepagalvotum, kad po visais tais sluoksniais esi gražuolė, – toliau kalbėjo ji. – Viską darai, kad atrodytum kuo kraupiau. A, prisiminiau! Kai ką tau turiu. Imk.

Gumbuotomis, artrito išsukiotomis rankomis ji pasirausė drabužių krūvelėje ir švystelėjo man per kambarį audinį.

– Gaudyk.

Sugavau jį ir išskleidžiau. Tai buvo šilko juosta, ilgio maždaug sulig manimi, nuostabios sodrios violetinės spalvos, auksu apsiūtais krašteliais.

– Iškart pagalvojau apie tave. – Ilana atsirėmė į staktą ir vėl užsitraukė cigaro.

Neklausiau, iš kur ji gauna tokių daiktų. Sendama ji neprado nei gudrumo, nei pirštų miklumo.

– Pasilik sau. Aš tokių dalykų nedėviu. Pati žinai.

Vilkėdavau tik paprastus, juodus, į akis nekrintančius ir judesių nevaržančius drabužius. Niekada nesipuošdavau spalvingais (kad nepatraukčiau nepageidaujamo dėmesio), plazdančiais (kad niekas manęs nesučiuotų) ar ankštais (trukdančiais kovoti ar bėgti) rūbais. Paprastai rinkdavausi odinius drabužius – net ir per didžiausius vasaros karščius. Jie nerėžė akies ir puikiai mane saugojo.

Be abejo, žavėjausi gražiais apdais, kaip ir visi kiti. Bet mane supo plėšrūnai. Svarbiausia buvo išlikti, o ne pasipuošti.

Ilana prunkstelėjo.

– Ei, žiurkyte, žinau, kad šalikėlis tau patinka, net jei bijai jį ryšėti. Gaila, švaistai savo jaunystę. Ir grožį. Ši spalva tau tinka. Jei taip nori, gali nuoga šokti su juo savo kambaryje.

Suraukusi antakius pasižiūrėjau į spalvingus jos drabužius.

– Ar tu tai darai?

Ji pamerkė man akį.

– Ne tik tai. Nevaizduok, kad tu nieko nedarai.

Ilana nė karto nebuvo pas mane svečiuose, bet gerai mane pažinojo ir numanė, kad turiu pilną stalčių per šiuos metus sukauptų spalvotų grožybių. Šiame gyvenime buvo pernelyg pavojinga jomis puoštis, bet galėjau pasvajoti, kaip išsidabinu kitame pasaulyje.

Bandžiau išaiškinti Ilanai, kodėl turiu būti atsargi, bet ji niekaip manęs nesuprato. Daug kartų pabrėžė, kad jai *igriuo* saugotis.

Neturėjau supratimo, kaip ši sena ragana iki šiol liko gyva, bet labai tuo džiaugiausi. Šįryt lūšnyne matyti mirtingieji buvo nepanašūs į mane, aplinkui esantys vampyrai – juo labiau. Tik Ilana buvo kažkur per vidurį, kaip ir aš.

Tik dėl kitų priežasčių.

Mano vaikystė prabėgo šiame pasaulyje, o Ilana prieš dešimt metų atėjo pas mus savo noru. Tada dar buvau paauglė ir nepaprastai ja žavėjausi. Mirtingųjų beveik nepažinojau, tad iškart nesuvokiau, kad ji yra kažkuo... nepakartojama.

Ilana vėl palietė sau kaklą. Suvokiau, kad skepeta jos rankoje nėra raudona – ar bent jau neturėjo tokia būti. Priėjusi arčiau ant jos kaklo pamačiau žaizdeles: tris dvigubus dūrius. Tada pastebėjau tvarstį ant jos riešo, slepiantį dar bala žino kiek žaizdų.

Veikiausiai mano veido išraiška pasikeitė, nes ji vėl prunkštelėjo.

– Šiąnakt dalyvavau didelėje puotoje, – tarė ji. – Man gerai sumokėjo. Gavau pinigų už tai, kad gražūs vyrai pernakt čiuulpė man kaklą. Jei būčiau jaunesnė, džiūgaučiau.

Neprisiverčiau išspausti šypsenos.

Nenutuokiau, kaip Ilanai pavyko taip ilgai išgyventi. Dauguma savanorių kraujo pardavėjų – tokių atsirasdavo mažai – žūdavo nepradirbę nė metų. Gerai žinojau, kad alkani vampyrai neįstengia tvardyti.

– Kurį laiką manęs nematysi, – pakeičiau temą. – Tik pranešu, kad nesijaudintum.

Ilana sustingo. Net ir prietemoje mačiau, kaip ji išblyško.

– O, tas šunsnukis. Vis dėlto dalyvausi.

Baiminausi šio pokalbio, nors žinojau, kad jo neišvengsiu.

– Pagalvok, gal tau vertėtų laikinai išvykti iš centro, – pasiūliau. – Persikeltum į kurį nors rajoną. Žinau, kad jie tau nepatinka, bet nors jau...

– Velniop.

– Ilana, čia vyks Kedžaris. Tau bus pavojinga. Bet kuriam mirtingajam būtų pavojinga išeiti iš saugomo rajono.

– *Saugomo rajono*. Kitaip sakant, *lūšnyno*. Ne be priežasties iš ten išvykau. Ten dvokia skurdu. – Ji suraukė nosį. – Skurdu ir myžalais.

– Užtat saugu.

Suvokiau, kad paistau niekus. Ką tik grįžau iš ten visa kruvina.

– Cha, kas iš to saugumo? Kas tai per gyvenimas? Nori, kad išsikraustyčiau, kai ant mano durų slenksčio tuoj įvyks įdomiausias renginys per pastaruosius du šimtus metų? Ne, brančioji, neketinu to daryti.

Prisižadėjau sau, kad išliksiu rami; žinojau, jog Ilana manęs veikiausiai neklausys. Vis dėlto neįstengiau nuslėpti nevilties balse.

– Tu kvaiša. Žaidynės tęsis tik porą mėnesių. Arba porą dienų! Gal bent per atidarymą išvyktum...

– *Kvaiša!* – išspjovė ji. – Ar tai *jo* žodžiais prakalbai? Ar taip jis tave vadina, kai nusprendi pasielgti savaip?

Iškvėpiau pro sukąstus dantis. Taip, Vincentas išties vadindavo mane kvaisha, kai be rimtos priežasties rizikuodavau gyvybe. Ir teisingai darė.

Tegu mirtingieji gyvena lūšnynuose, bet ten jie bent jau buvo šiek tiek saugomi. O čia? Nenučiuokiau, kas prasidėjus žaidynėms nutiks Ilanai ir kitiems miesto centre gyvenantiems mirtingiesiems. Ypač tiems, kurie jau pasirašė sutikimus duoti kraujo.

Buvau girdėjusi pasakojimų, kaip per žaidynes išnaudojami mirtingieji. Nežinojau, kurios iš tų istorijų teisingos, o kurios pagražintos, bet mane nuo jų pykino. Kartais knietėdavo apie tai paklausinėti Vincentą, bet jis būtų pamanęs, jog nerimauju dėl savęs. Nenorėjau, kad jis dar labiau manimi rūpintųsi. Be to... jis nenumanė, kad per pastaruosius porą metų mudvi su Ilana artimai susidraugavom.

Vincentas daug ko nežinojo. Kai kurios mano asmenybės dalys neatitiko jo įsivaizdavimo. Taip pat ir Ilana nesuprastų kai kurių su manimi susijusių dalykų.

Vis dėlto nežinojau, ką be jų daryčiau. Šeimos neturėjau. Visi, kurie buvo namie, kai Vincentas mane surado, žuvo. Jei ir liko tolimų giminaičių, negalėjau iki jų nukeliauti. Ir negalėsiu, kol nelaimėsiu Kedžario. Bet turėjau Vincentą ir Ilaną, jie man tapo šeima, nors nė vienas iki galo nesuprato vidinių mano prieštarių.

Staiga iškilo grėsmė prarasti Ilaną ir man širdį sukaustė baimė.

– Ilana, būk gera, – springdama ištariau. – *Būk gera*, išvyk iš čia.

Ilanos veidas sušvelnėjo. Ji įgrūdo cigarą į perpildytą pelelinę ir priėjo taip arti, kad būčiau galėjusi suskaičiuoti raukšles aplink akis. Sausa ranka paglostė man skruostą. Dvelkė dūmais ir pernelyg stipriais rožių kvepalais. Ir krauju.

– Tu tokia miela, – tarė ji. – Pasiutusi, bet miela. Tokia... saldžiarūgštė, kaip ananasas.

Mano lūpų kampučiai nejučia pakilo.

– *Ananasas?*

Koks juokingas žodis. Ko gero, Ilana jį išgalvojo.

– Bet, mieloji, aš pavargau. Man įgriso bijoti. Išvykau iš savo rajono, nes norėjau pamatyti, kas čia gero. Kaip ir tikėjau-si, patyriau daug nuotykių. Gyvendama čia kasdien rizikuoju gyvybe. Kaip ir tu.

– Vis tiek nesielk kvilalai.

– Dėl nieko nesijaudinti – toks mano maištas. Žinau, kad ir tu panašiai galvoji. Net jei spalvingus drabužius nugarūdi į spintos gilumą. – Ji pabrėžtinai pasižiūrėjo į kruvinus mano apdarus. – Net jei slapstaisi skersgatvių šešėliuose.

– Ilana, meldžiu, jei ne per visą Kedžarį, tai bent savaitėlę. Imk. – Įbrukau jai į rankas šalikėlį. – Pasiimk šitą grožybę, o grįžusi padovanok man. Netgi pažadu jį nešioti.

Ji ilgai tylėjo, paskui paėmė šilkinį audinį ir įsidėjo į kišenę.

– Gerai, rytoj ryte iškeliauju.

Atsidusau iš palengvėjimo.

– O tu... Tu, užsispyrėle žiurkyte... – ji delnais suspaudė man skruostus. – Būk atsargi. Nepamokslausiu tau dėl to, ką jis verčia tave daryti...

Ištrūkau iš jos stulbinamai stiprių rankų.

– Jis manęs *neverčia*.

– Cha!

Pačiu laiku pasitraukiau – ji buvo tokia įniršusi, kad net seilės iš burnos tiško.

– Nenoriu, kad taptum viena iš jų. Būtų... – ji staigiai užsičiaupė, pasižiūrėjo į mane, veidą užliejo neįtikėtina stiprių emocijų banga. – Būtų klaidingai *nuobodū*.

Be abejo, Ilana ne tai norėjo pasakyti. Bet tokie jau buvo mūsų santykiai. Po negailestingu atvirumu ir kandžiomis pravar-

dėmis slėpėme tai, ko negalėjome pasakyti. Aš nepajėgiau ištarti, kad varžysiuosi Kedžaryje, o ji negalėjo prisipažinti nerimaujan-ti dėl manęs.

Taigi apstulbau pamačiusi, kad ji vos neverkia. Tik dabar suvokiau, kad be manęs ji nieko neturi. Aš bent jau turėjau Vin-centą, o ji buvo vienai viena.

Dirstelėjau į laikrodį ir nusikeikiau.

– Turiu eiti, – sumurmėjau, traukdamasi prie lango. – Nenu-sigerk iki žemės graibymo, sena ragana.

– O tu nesprok besipūsdama, – šluostydamasi akis atkirto ji. Buvusio jausmingumo neliko nė ženklo.

„Kuoktelėjusi senė“, – meiliai pagalvojau.

Atidarius langą į veidą tvoskė vasaros lietaus garas. Neket-i-nau čia stoviniuoti, bet ant liežuvio galo sukosi žodžiai, kuriuos tik kartą gyvenime buvau balsiai ištarusi.

Išana jų dar labiau nusipelnė, bet ji jau buvo grįžusi į savo miegamąjį. Užsičiaupiau ir išsmukau į naktį.